

157

2 88
84
3 42

Ο ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΣ ΝΕΟΣ.
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
 ΚΑΙ
ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ,
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

~~~~~  
**ΤΟΜ. Α΄.** ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ. **ΦΥΛ. 4.**  
 ~~~~~

ΟΙ ΘΡΗΝΟΙ ΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ.
ΑΣΜΑ
ΤΟΥ ΔΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ
Μεταφρασθὲν εἰς πεζὸν λόγον.

Α.

Εἰς ποῖον κίνδυνον φέρουσι τὸ ἀσθενὲς σῶμα, καὶ τὸ ἐλεύθερον πνεῦμα Τέκνου τῶν Μουσῶν, αἱ ὕβρεις, αἱ διαβολαί, καὶ οἱ ἐπὶ πολλὰ ἔτη παρατεινόμενοι τροπηλακισμοί! . . . ἢ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑποτιθεμένη φρενοληψία, καὶ δεινὴ μανία, ἅπερ διήνυσα τήκων σκληρῶς τὴν εὐφυΐαν μου, καὶ λιμώττων φωτὸς, κ' ἔστειρρημένος ἀέρος μεταξὺ τῶν ἀπσκευταίων τούτων κιγκλίδων, αἵτινες ἀσχημύουσι διὰ τῆς σκιάς των τὰς ἠλιακὰς ἀκτίνας! . . . Σιδηρότευκτοι κιγκλίδες, ἔνθα ἀπηύδισα τὰ ὄμματα καὶ κατέθλιψα τὴν καρδίαν! . . . Αἵτινες οὐδέποτε ἀνοίγονται, καὶ μόνον μὲ δεικνύουσι τὸν δαίμονα τῆς αἰχμαλωσίας χαρεκακοῦνται! . . . Οὔτε ἄλλο τι διέρχεται διὰ τῶν δρυφάκτων τούτων εἰμὴ ἀκτίς τις φωτὸς, καὶ τὰ ἀνούσια ἐδέσματα, δι' ὧν ἀποπολλοῦ ἐμοῦ τρεφομένου, μὲ κατέστησαν ἀνάσθητον πλέον πρὸς τὴν πικρίαν αὐτῶν. Μόνος ἤδη περίλυπος καὶ σιωπηλὸς, ἔμαθον ὡς κνώδαλον νὰ τρώγω εἰς τὸ ἄντρον μου, ὅπερ ἴσως ἔσται ὁ τάφος μου. . . Ἄ τάλας, ἐγὼ, βλέπω ὅτι κατετάκην ἤδη ὑπὸ τῆς θλι-

150
37
187

φως!... Θα γνωρίσω όμως να υπομείνω την δυστυχία μου, οὐδὲ ἀπελπίζομενος θέλω ἐξευτελίση ἑμαυτὸν καθότι ὑπερενίκησα τὴν λύπην μου, καὶ διὰ τῶν πτερυγῶν κατέλιπον τὸν στενὸν κύκλον τῆς φυλακῆς μου, πετόμενος μέχρι τῶν παραλίων τῆς ἀνατολῆς. Ἡ διάνοιά μου διέτρεξε τὰς χώρας τῆς Παλαιστίνης ἄδων θεῖους ἤρωας, καὶ οὐράνια θαυμάσια, ἠλευθέρωσα τὸν Ἄγιον Τάφον τοῦ Χριστοῦ ἔμελψα τὸν ἱερὸν πόλεμον πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος καὶ ἐνσταλάξαντος εἰς τὴν καρδίαν μου ἐκ τοῦ ὕψους τῶν σφαιρῶν τοῦ θάρσους καὶ ἐλπίδας. Ὅπως ἀποδώσι τὰ σκληρὰ μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ὑποστῶ, πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, διηγῆθην εἰς τοὺς θνητοὺς, τίνι τρόπῳ ἀφῆρέθη ἐκ τῶν ἀπίστων τὸ θυσιαστήριον τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ὁποῖαν εὐκλεῆ λατρείαν ἀπέλαβεν ὁ Θεὸς τῶν οὐρανῶν.

B.

Πλὴν παρήλθεν ὁ καιρὸς τῆς ἐργασίας ταύτης, καὶ τὸ τοσοῦτον ἠδὲ πόνημα ἐτελειοποιήθη ἤδη... Ὡ πόλημά μου! ὦ παραμυθίόν μου, καὶ φίλος τῶν ἀνιαρῶν ἡμερῶν μου! Σὺ κάτοιδας, ὅτι καίπερ τὴν πανυστάτην σελίδα σου καταβρέχοντος ἐμοῦ διὰ δακρυῶν, ἢ ἀλγῆδῶν μου οὐδ' ἐν μόνον ἴσχυσε ποτὲ νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν! ὦ τῆς ψυχῆς μου προσφιλεῖς ἀποκύνημα, ὦ τέκνον τοῦ νοός μου, τὸ ὁποῖον ὅλας τὰς βιωτικὰς μου ἐπισχόλεις στιγμὰς, καὶ μ' ἐπεδαψίλευσες ἀείποτε μειδιάματα σὺ ὑπερ ἡζευρες νὰ ἐπιχέης γλυκεῖαν ἐπὶ τῶν δεινῶν μου λήθην οἴμοι, ἀπέδρας, καὶ μετὰ σοῦ ἀπέδρα πᾶσά μου ἀγγελλίαισι!.. Δι' αὐτὸ θρηνῶ, καὶ δι' αὐτὸ μόνον ἡ ψυχὴ μου ὀδύρεται διότι τοῦτο εἶναι τὸ κτύπημα, τὸ θραῦσαν τὸν κάλαμον!... Σὺ ἐτελειώσες, οὐδὲν ἦττον τὸ τέρμα τῶν δεινῶν μου δὲν ἐπέστη εἰσέτι... Τώρα τί τὸ πρακτέον; ἀγνοῶ, πλὴν εἰς μόνην τὴν ἐσωτερικὴν τῆς ψυχῆς μου ἰσχὺν θὰ εὕρω ἔτι ἔρεισμα. Δὲν κατεβλήθην καθότι εἶμαι ἀπηλλαγμένος πταισμάτων, οὐδὲ ἔλεγχος μὲ τύπτει τὸ συνειδός. Μὲ ἀπεκάλεσαν φρενοβλαβῆ, καὶ διατί ἄρα; ὦ Λεονώρα, δὲν θέλεις ν' ἀποκριθῆς ἀντ' ἐμοῦ; Ἄν τοὺς λογισμοὺς μου καὶ τὰς εὐχὰς μου προώθησα μέχρι σοῦ, τοῦτο ὑπῆρξε παραφορὰ τῆς καρδίας μου, οὐχὶ δὲ ἐκστασις τῶν φρενῶν μου. Κατέγγων τὸ λάθος μου, καὶ ἀρκετὰ βαρεῖαν ἀπέτισα τὴν τιμωρίαν, ἐπειδὴ ἀπηξίωσα νὰ ἐκπνεύσω ὑπὸ τὸ ἄχος τῆ; ὀδύ-

Handwritten notes:
 52
 53
 54

νης. Τὸ κάλλος σου ὑπῆρξε τὸ πταίσμά μου, καὶ μόνον διὰ τὸ τοιοῦτον πταίσμα, μ' ἐχώρισαν ἐκ τοῦ ὑπολοίπου τῶν ἀνθρώπων. Ἄ, ἄς παρατείνωνται καὶ ἐπαυξάνωνται αἱ συμφοραὶ μου διότι μ' ὄλα ταῦτα θὰ διατηρῆται καὶ ἐνοπτρίζεται εἰς τὸ στήθος μου ἢ περιφιλήτός μοι εἰκὼν σου. Ὁ εὐτυχὴς ἔρωσ μαραίνεται καὶ οἴχεται οἱ ἀτυχεῖς ἐρασταὶ εἶνε οἱ πιστότεροι ἐπειδὴ ἡ τύχη ὄλα τὰ κακὰ δύναται νὰ τοὺς κάμη νὰ αἰσθανθῶσιν, οὐδέποτε ὅμως καὶ τὴν παρακμὴν τοῦ ἔρωτος. Συστέλλονται ἅπαντα αὐτῶν τὰ φίλτρα, καὶ σβύνουν εἰς ἐν μόνον ὡς οἱ λάβροι ποταμοὶ ἐξαφανίζονται εἰς τὴν θάλασσαν ἄλλ' οὐδὲ πυθμένα, οὐδὲ ἀκτὰς κέκτηται ἢ ἀχανὴς τῶν φίλτρων αὐτῶν θάλασσα.

Γ.

Φεῦ! ὁποῖον ἄκουσμα; Ἄ ναι, αὐταὶ εἶναι αἱ παρατεταμμέναι κ' ἐμμανεῖς κραυγαί, ἄς ὑψόθεν ἐκπέμπουν οἱ παράφρονες σιδηροδέσμιοι! Ἄκουω τοὺς ἀλλεπαλλήλους ὀλαφυρμούς, τὰς διακκομμένας βλασφημίας, ἐπαναλεγόμενα ὑπὸ τὴν μάστιγα τῶν φυλάκων... Ἄ ὦμοι δῆμοι, ἔτι μᾶλλον ἄφρονες πᾶν θυμάτων σας! σεῖς παροξύνετε τὰς ἀθηνούσας ἐκεῖνας ψυχὰς, σεῖς ἐντρυφάτε τυραννοῦντες τὸν ἀδελφόν σας, καὶ σβέαντες, ἐν ἀνωφέλοις βασάνοις, τὴν ἐναπαλειπομένην εἰς αὐτὸν ἀκτίνα τοῦ λογικοῦ; Καὶ διάγω μεταξὺ ἀνθρώπων, τοιοῦτοτρόπως τιμωροῦντιαν, καὶ τιμωρουμένων; καὶ κατέτριψα τοσαῦτα ἔτη ἀκούων τοὺς πενθίμους τούτους ἤχους, καὶ βλέπων τὰς βαρβάρους ταύτας στρεβλώσεις; καὶ ἄραγε τὰ ὄμματά μου, τὰ ὄτᾶ μου θὰ προσβάλλωνται ἀπὸ τὰ θλιβερὰ ταῦτα ἀντικείμενα, καὶ ἀπὸ τὰς κραυγὰς ταύτας μέχρι τῆς περιεσχάτης τοῦ βίου μου ἡμέρας!... Ἄς ἐπισπέυση ἡ τοιαύτη ἡμέρα, διότι θέλω τοῦλάχιστον τότε εὕρη ἡσυχίαν.

Δ.

Ἰπῆρξα καρτερόψυχος, πλὴν ἔσομαι διαπαντός; Ὅ,τι ἠθέλησα νὰ λησμονήσω, τὸ ἐλησμόνησα ἐν μέρει, πλὴν ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος ζῆ. Ἄ διατί ν' ἀδυνατῶ ν' ἀποβάλω τὴν ἐνθύμησιν τῶν ἀνθρώπων, ὡς αὐτοὶ τὴν ἐμήν! Ἀράγε θὰ ἠδυνάμην νὰ συγχωρήσω τοὺς θάψαντάς με ἔτι ζῶντα εἰς τὴν κατοικίαν ταύτην τῶν ἀτρώτων ταλαιπωριῶν, ὅπου τὸ μειδίημα δὲν εἶναι μει-

διάμα χαρμονής, όπου ο λογισμός δεν δρμάται εκ τῆς ψυχῆς, όπου τὰ λεγόμενα δεν σχηματίζουσιν ὁμιλίαν, και όπου ο ἄνθρωπος αὐτός δεν ἀνήκει πλέον εἰς τὸ ἀνθρώπειον γένος; Και θά ἠδυνάμην νὰ συγχωρήσω τοὺς καταδικάσαντάς με εἰς διαμονήν, ἔνθα αἱ κραυγαὶ διακόπτονται μόνον ὑπὸ βλασφημιῶν, και εἰς τοὺς δαρμούς ἀπαντῶσιν ἀπαύστως οἱ βλοσυροὶ, διαμονὴ πολυάνθρωπος ἅμα και ἔρημος, ἔνθα οἱ δυστυχεῖς εἶναι πολυπληθεῖς, και εὐρίσκονται μόνοι εἰς τὴν ἐπώδυνον εἰρηκτὴν, ἧς οἱ τοῖχοι ἐπαναλαμβάνουσιν τὰς φωνάς, ἃς ἡ μανία ψελλιρίζει ἀσυναρτήτους· κ' ἔνθα ἕκαστος ἀκούει τὰς οἰμωγὰς ἀπάντων, οὐδεὶς δὲ παρέχει ἀκρόασιν εἰς αὐτάς. Μόνος εἰμὶ, ὅστις εἰς τὴν διαμονὴν ἐκείνην ἐνοχλεῖται και θλίβεται νυχθήμερον· ἐγὼ ὅστις οὐδέποτε ἔφραναζόμην νὰ περιπλακῶ οὕτως εἰς τὴν σφαῖραν τῶν συμφορῶν, και τῶν ἐκάστοτε νέων φρενιτίδων. . . θά ἠδυνάμην ἄρα νὰ συγχωρήσω τοὺς ἐκφραυλίσαντάς με ἐν τῇ πεποιθήσει τῶν ἀνθρώπων, και ἀφαιρέσαντάς με και τὰς λειτουργίας αὐτάς τοῦ νοός; . . . Τοὺς διακόψαντας τὸν βῶν τῆς δόξης μου και μαρναντας τὸ ἄνθος τῶν χρόνων μου, και σθηλιτεῖσαντας τὰ πονήματά μου διὰ τοῦ στίγματος τῶν ἐναγῶν; Πλὴν θά τοὺς κατεδίκαζα τάχα νὰ ὑποστήσωσι τ' αὐτὰ δεινά, και νὰ καταπνίξωσι τοὺς στεναγμούς τῆς ὀδύνης των; εἴτε θά τοὺς ἐδίδασκα διὰ τῆς πειθανάγκης νὰ ἦνε γαληνιοῖ, και θά τοὺς ἔκαμνα νὰ αἰσθανθῶσι τὴν παγερὰν ἐκείνην δυστυχίαν, τὴν ἀθαλπῆ, τὴν ἄζωον, τὴν ἀποκαρδιούσαν και αὐτὸν τὸν στοικόν; οὐχί, καθότι ἡ ψυχὴ μου εἶναι ἱκανῶς γενναία ὥστε νὰ καταβῆ ἄχρι τῆς ἐκδικήσεως· δεν ἐπιποθῶ δ' ἄλλο τι ἢ τὸν θάνατον. . . Τὰς ὕβρεις ἐσυγχώρησα εἰς τοὺς Πρίγκηπας διὰ σὲ μόνην, ὦ Λεονώρα, και διὰ σὲ μόνην ἀπεσκοράμισα πᾶσαν πικρίαν. Πῶς ἠδύνατο τὸ μῖσος νὰ ἐνοικήσῃ εἰς καρδίαν, ἐν ἧ σὺ βασιλεύεις; Ὁ ἀδελφός σου ὑπῆρξεν ἄδικος, πλὴν δεν δυναμαὶ νὰ τὸν μισήσω. Σὺ δεν ἐκινήθης εἰς οἶκτον ὑπὲρ ἐμοῦ, οὐχ ἤττον ἀδυνατῶ νὰ ἀποσπάσω ἀπὸ τὸν νοῦν μου τὸ παμφίλιτάτὸν μοι ἰνδαλμά σου!

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές.)

Ο ΛΙΕΒΜΑΝ,

II

ΤΑ ΟΛΕΘΡΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑΣ.

(Συνέχεια· ὄρα Φύλ. Γ')

Ἦμην ἠναγκασμένος νὰ ἀποφεύγω ἀπαύστως τὰς ἀφελεῖς και ἀθώους θωπεῖας τῆς ὁποῖον μαρτύριον! ἐγὼ, ὅστις ἐλάτρευον τὴν Ἀμαλίαν, ὤφειλον νὰ ἀντιπαλαίω και ἀποβάλλω τὰς ἀπλοϊκὰς και ἀκραιφνεῖς ἐνδείξεις τοῦ φίλτρου τῆς. Οὐδὲν ἄλλο ἐπόθουν ἢ τὸ νὰ δυνηθῶ ποτε νὰ ἀπολαύσω τὰς τρυφάς, ἃς νόμιμος ἐνωσις ἤθελε μοὶ παράσχη, και ὁσημέραι ἀπεκαθίσταμην μᾶλλον πταίστης και ἐνοχος, παρατείνων τὴν ἄγνοϊαν, εἰς ἣν ἡ ἐρασμία και ἐπαφροδίτος αὐτῆ κόρη εἶχεν ἀνατραφῆ. Τὸ πᾶν λοιπὸν συνέτεινε πρὸς τὸ νὰ με παρορμᾷ, ὅπως ἐπιταχύνω τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ ἀξιαγάπητος ἐρωμένη μου ὤφειλε νὰ ἐξέλθῃ τῆς πλάνης εἰς ἣν εὐρίσκετο. Οἱ γονεῖς τῆς με ἰκέτευον, ἦτο φόβος μὴ πικρανθῶσιν. Εἶναι πάντως ἔμφυτον εἰς ἡμᾶς νὰ σχηματίζωμεν ἀδιαλείπτως πόθους και νὰ δυσπιστῶμεν περὶ τῆς εὐτυχίας μας. Ἐλεγον κατ' ἐμαυτὸν· Ναὶ ἀντερῶμαι, ἡ Ἀμαλία με ἀνταγαπᾷ· δεν δύναμαι νὰ ὑποπτευθῶ περὶ τῶν αἰσθημάτων τῆς· ἀλλὰ ποῖον τὸ κέρδος τοῦ ἀρέσκειν, ὅταν δεν ἔχη τις ἀντεραστάς; Ἡ νεᾶνις αὐτῆ νομίζει ὅτι εἰμαι ὁ μόνος τοῦ εἶδους μου, ὅτι μόνος ἐγὼ ὑπάρχω, και μοὶ παρέδωκε τὴν καρδίαν τῆς. Ἐὰν ἐρωτήσω ἐμαυτὸν, ἐὰν ἐξετάσω τὴν ὑποτιθεμένην εὐδαιμονίαν μου, τὸ δῶρον τοῦτο εἶναι ἐπαρκὲς πρὸς κόρεςιν τῶν πόθων μου; δύναμαι νὰ ἦμαι πανόλβιος; Ἐὰν ἡ Ἀμαλία ἐγνώριζεν, ὅτι ὑπάρχουν και ἄλλοι ἄνθρωποι, ἐὰν αἱ γνώσεις εὐρυνον τὰς ψυχικὰς δυνάμεις τῆς, ἐὰν μοὶ προσέφερε μεγάλην τιμὴν και ἐξοχον θυσίαν, τότε. . . αὐτῆ ἤθελεν εἶσθαι αὐτόχρημα ἡ εὐτυχία· ἐκείνη δὲ, ἐφ' ἧ σεμνύνομαι και ἐναθρύνομαι, πόσον εἶναι ὑποδεεστέρη αὐτῆς! Ἡ ματαιοφροσύνη δικαιούται νὰ κομπάζῃ ἐπὶ θριάμβῳ βασιζομένῳ ἐπὶ τῆς ἀπειρίας. Οὕτω τὰ πάντα ἀλλοιοῦνται και διαφθείρονται ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ. Ἀφ' ἐτέρου δεν ἔχω κανένα ὅπως ἐμπιστευθῶ τὸν ἔρωτά μου· φρόνιμος δὲ και περίφρων ἔρως σερεῖται τὴν ἀξίαν του. Ἀδύνατον λοιπὸν νὰ ἐντρυφήσω μόνος! Οὐδεὶς φίλος ἐδέχετο τὴν ἐκχυσιν καρδίας ὑπερχειλοῦς, οὕτως

εἰπεῖν, τῆς ἰδίας βακχείας· αὐτὴ δὲ ἐφλέγετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ἐκχυθῆ καὶ ἐκθυμάνῃ. Ἀπεράσισα τέλος ν' ἀνασῶρα τὸν μέγαν πέπλον, ἀποκρύπτοντα τὴν φύσιν ἀπὸ τὰς ὀφθαλμοῦ τῆς Ἀμαλίας. Ποῖν δὲ ἐπιτελέσω τὴν πράξιν ταύτην, ἀφ' ἧς ἐξηριάτο ἡ εὐζωΐα μου, ἀποφασίζω νὰ διακόψω τὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ τινος φίλου τῆς ἐφηβικῆς μου ἡλικίας. Ὁ Ρίμβεργ, οὕτως ὠνομάζετο...

Ὁ Λιεβμάν δὲν τελειώνει καὶ ὑποκύπτει εἰς τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀλγηδόνος του. Διατελεῖ ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἐν γνοφώδῃ σιγῇ ἀναλαμβάνει ἀπὸ τὴν ἠθικὴν ταύτην κατάθλιψιν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς ἔχων δακρύων ἐπανλαμβάνει· Σὰς ἐγνωστοποίησα τὸ ὄνομα τοῦ παραιτίου ὄλων τῶν συμφορῶν μου· αἱ πληγαί μου ἐπανοίγονται· τὸ πρότυπον τοῦτο τερατώδους ὑπουλόγητος συμπεριλαμβάνει ἐν ἐκυτῷ πᾶν εἶδος φρεναπάτης· εἰς τὴν εὐειδестέρην καὶ περικαλλεστέραν μορφήν συνεδύαζε πνεῦμα δεξιόν, δολοειστικὸν καὶ τοσοῦτον μᾶλλον ἐπιφοβὸν καθ' ὅσον ἡ τόσον γόνιμος τεχνασμάτων εὐφυΐα του ἀπεκρύπτετο καὶ ἐκαλύπτετο ὑπὸ τὸ πρόβλημα ἀδόλου καὶ ἀπλοῦκῆς ψυχῆς. Τῷ ἐκμυστηρεύομαι αὐτὸς κατανοεῖ τρόπον τινὰ τὰ αἰσθητά τῆς ψυχῆς μου, ὡς καὶ τὰ ἐλαχιστότερα· τῷ ἀπεικονίζω τὰ θέληττα τῆς κυριάρχου τῆς καρδίας μου· πράττω δὲ τι περιπλέον· προθυμοποιῶμαι νὰ τὴν τοποθετήσω εἰς μέρος, ὅθεν χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ ἡδύνατο νὰ θεωρῆ ἐλευθέρως τὴν Ἀμαλίαν. Τὸν εὐρίσκω ἀποροῦντα καὶ ἐμβρόντητον· πόσον μοὶ ποιεῖ αἰσθητὴν τὴν ἀξιολογότητα τοῦ κειμηλίου μου! αὕτη ἡ σύγχυσις καὶ ταραχὴ του εἶναι ἐκφραστικωτέρα παντὸς ἐπαίνου του· μοὶ ἀνοίγει τέλος τὴν καρδίαν του.

—Φίλτατε Λιεβμάν, μοὶ λέγει, αἴ! ἐκείνη ἡ γυνὴ, τὴν ὁποῖαν εἶδον, δὲν εἶναι θνητή· πλὴν οὐδοποσοῦν μὲ ἐξεφράσθητε πόσον εἶναι ὑπερτέρα τῆς εἰκόνας, ἢν μὲ περιεγράψατε!

Σπεύδω καὶ τὸν ἀπαντῶ.

—Εἶναι ἀκόμη μικρὸν τὸ θέαμα τοσοῦτων θελητήρων· ἐάν ἐγνωσκατε τὴν ψυχὴν τῆς, τὴν ἡδύτητα, τὸν γλυκασμὸν τῶν ἐκφράσεών τῆς, τῶν ἀρελῶν ἐκχύσεων τῆς καρδίας τῆς! ἔχετε δίκαιον, φίλε μου· ἡ Ἀμαλία δέον νὰ ἐξαιρεθῆ τῆς κλάσεως τῶν ἄλλων πλασμάτων· ὁ Θεὸς ἀναφανδὸν ἐπλασεν αὐτὴν διὰ τὸν μᾶλλον φιλέρωτα καὶ εὐφιλήν ἄνθρωπον τοῦ κόσμου.

Ὁ ἐπίβουλος, πολλάκις εἶχεν ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου·

ἐκάστοτε δὲ τῷ παρεῖχον τὸ αὐτὸ θέαμα, ὑφ' οὗ πάντοτε ἐπὶ μᾶλλον κατεπλήσσετο καὶ κατενόγετο. Ἐπιδοκιμάζει πληρέστατα τὴν πρόθεσίν μου τοῦ νὰ ἐξεγείρω τὴν Ἀμαλίαν ἐκ τοῦ ὕπνου ἐκείνου, τοῦ καθιστάντος αὐτὴν, οὕτως εἰπεῖν, ἄζων· κρίνει δὲ προσέτι, ὅτι πολὺ μᾶλλον θέλω δικαιοῦσθαι νὰ ἐναβρύνωμαι ἐπὶ τῷ θριάμβῳ, ὅταν κατορθώσω νὰ ἐντυφώσω ἐπὶ τῇ ἀνεπιτυχίᾳ τῶν ἀντεραττῶν μου. Ἡ εὐτυχία μου, ἔλεγεν οὗτος, αὐξάνει καὶ μεγεθύνεται ἀπὸ τὰ ἄλγη καὶ τὰς ταλαιπωρίας τῶν ἄλλων.

Ὅποιον τρομερὸν αἶσθημα, πόσον δὲ ἐμελλε νὰ μὲ διαφώτιση ἐπὶ τοῦ σκληροῦ τούτου χαρακτῆρος. Ὁ Ρίμβεργ δὲν ἀμφίβαλλε ποσῶς, ὅτι ἡ καρδία, ἐν ἧ ἐβασίλευον, δὲν ἤθελε μείνῃ ἀφοσιωμένη εἰς ἐμέ· ἐπινοεῖ στρατήγημα, οὐτινος ἡ πραγματοποίησις, παρέχουσα μοὶ τὴν ἐκ τῆς περιεργείας ἡδονὴν, ἐμελλε νὰ μοὶ καταδείξῃ πόσον ἡγαπώμην· μοὶ προτείνει νὰ προσφέρω εἰς τὴν νεάνιδα καρωτικὸν τι κατέχον αὐτὴν ὑπνώττουσαν ἐπὶ τινὰς μόνον ὥρας, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ νὰ μετακομίσωμαι αὐτὴν εἰς μέρος, ὅπου νὰ παρευρίσκηται πληθὺς ἀνθρώπων, ὡς ἐπὶ παραδείγματος ἐν τῷ θεάτρῳ, ἢ ἐν τινι περιπάτῳ. Ἐγὼ ὄφειλον νὰ κατοπτρεύω τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς ἐξυπνήσεως τῆς καὶ ἀπολεύσω τῆς τέρψεως τοῦ θαυμασμοῦ τῆς μετὰ χαρᾶς παραδέχομαι τὸ σχέδιον τοῦτο. Πρὶν ἢ ὅμως τὸ βάλω εἰς πρᾶξιν, συνομιλῶ μετὰ τῆς Ἀμαλίας, καὶ τῇ ὑποβάλλω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε ἔπαυον τοῦ νὰ τῇ παρουσιάζω.

Ἐάν ἡ γῆ, τῇ λέγω, ἦτο εὐρυτέρα τοῦ διαστήματος τούτου, καὶ ἦτο κατοικημένη ἀθρόως παρὰ ὁμοειδῶν μοὶ πλασμάτων, θὰ ἡγάπας καὶ ἐπροτίμας τὸν Λιεβμάν;

—Ἄγνοῶ, ὑπολαμβάνει ἡ Ἀμαλία, διατι αἱ συνδιαλέξεις μας περιστρέφονται πάντοτε περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· δύνασαι, φίλε μου, νὰ ἀμφιβάλλῃς περὶ τῶν αἰσθημάτων μου; σοὶ τὸ διεβεβαίωσα καὶ αὐθις· ἐάν ὑπῆρχον μυρία γαῖαι· ἴσαι πρὸς ταύτην, καὶ τοσοῦτοι ἄνθρωποι, ὅσα πτηνὰ βλέπω πετόμενα, καὶ ὅσα μυῖδια διαμυχόμενα ἐπὶ τῶν ὑδροστασιῶν τούτων, ἤθελον θυσιάσει ἅπαντας ὑπὲρ σοῦ· ὦ! ναί, ἅπαντας ἀσμένως.

—Ἀλήθεια φίλτατη Ἀμαλία; πολὺ καλὰ. Θὰ δοκιμάσωμαι λοιπὸν τὸν ἔρωτα τούτον.

Ἡ Ἀμαλία ἀπαιτεῖ νὰ ἐξηγηθῶ· ἐγὼ φυλάττω σιωπὴν πε-

ρι τοῦ σχεδίου μου· περιορίζομαι νὰ προσπέσω εἰς τοὺς πόδας
της καταφιῶν τὴν χεῖρα της.

—Δέσποινά μου, γονυκλιῆς δέχομαι τοὺς ὄρκους σου· μοὶ ὑ-
πεσχέθης νὰ μὴν ἴδῃς, νὰ μὴν ἀγαπήσης ἄλλον, ἢ τὸν Λι-
εβμάν, ὁ ὁποῖος σὲ μόνην λατρεύει· σκέψθητι ὅτι ἂν μὲ ἐ-
στέρεις ἐνὸς μόνου παλμοῦ, μυρίους θανάτους ἤθελον ὑποσῆ.

Ἡτένιζον τὴν Ἀμαλίαν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐπληροῦντο
δακρύων ἀνέκραζον· ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω στέρξει ποτὲ νὰ ἐ-
πιχειρήσω τοιαύτην ἀπόπειραν· δὲν μοὶ ἀρκεῖ ἡ εὐτυχία μου;

Ἡ Ἀμαλία ἠγνώνει πόθεν προήρχετο ὁ σάλος οὗτος τῶν αἰ-
σθήσεών μου· κοσμῶ αὐτὴν διὰ τῶν κομψοτέρων καὶ περικαλ-
λεστέρων ἀνθέων· εἰς τὰ φυσικά της θέλητρα ἐπιπροσθέτω
τὰ ἐκλεκτότερα ἀγλαΐσματα· ἐγγέω ἀκουλούθως τὸ προπα-
ρεσκευασμένον εἰς τὸ ποτόν της ὑγρόν· αὐτὴ δὲ μετ' οὐ πο-
λὸν ἀποκοιμᾶται. Ὁ Ρίμβεργ καὶ ἐγὼ τὴν μεταφέρομεν εὐ-
θέως ἐντὸς ὀχλήματος.

Εἶχον πληροφορηθῆ, ὅτι εἰς τὴν πόλιν * * * ὀλίγας λεύγας
ἀπέχουσαν τῆς ἐπαυλιῶς μου παριστάνετο μελοδραμμά τι· ὁ
Ρίμβεργ ἀνέλαβε τὴν φροντίδα νὰ διαθέσῃ καὶ διατάξῃ τὰ
δέοντα· ἔλαβε δι' ἡμᾶς στοάν τινα· αὐταὶ εἶναι ὁμοίωσχημαι
πρὸς τὰ θεωρεῖα τῆς Ἰταλίας, οὕτως ὥστε ἀποτελοῦν εἶδος τι
δωματίου, ὅπου, ὅταν τις θέλῃ νὰ μένῃ ἀπαρατήρητος ἀπὸ
τὸ Δημόσιον, δύναται νὰ διασκεδάσῃ, χαρτοπαικτῶν ἢ συνδια-
λεγόμενος μετὰ τῆς ἰδιαιτέρας του συντροφίας. Ἐκεῖ λοιπὸν
μετεφέραμεν τὴν Ἀμαλίαν. Προσέσχομεν δὲ τοῦ νὰ τὴν το-
ποθετήσωμεν οὕτως, ὥστε, ἐγεροθείσης ἐκ τοῦ ὕπνου, τὰ βλέμ-
ματὰ της νὰ διευθυνθῶσι κατὰ πρόωτον ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ
ἐπὶ τῆς ὀμιλήσεως. Ἐνῶτε μετημελούμενη διὰ τὴν πράξιν μου·
ἤθελον νὰ ἐπαναφέρω τὴν Ἀμαλίαν οἴκαδε πρὸ τῆς ἐξεγέρ-
σεως ἐκ τοῦ ὕπνου της, ὁ Ρίμβεργ ὁμως μὲ ἀποτρέπει τοῦ
νὰ πράξω τοῦτο· κκιρίζει δὲ καὶ ψέγει τοὺς φόβους μου. Ἐπὶ
τέλους ἡ Ἀμαλία ἐξυπνᾷ· ἡ πρώτη ἐκφρασίς της εἶναι τὸ νὰ
ρίψῃ ἐν βλέμμα εἰς τὴν θέαν τοῦ πλήθους ἐκείνου τῶν ἀν-
θρώπων, ἡ δὲ κεφαλή της ἔπειτα πίπτει ἐπὶ τοῦ στήθους μου·
ἐγὼ τὴν ὑπεστήριζον· ἀναλαμβάνει ἀπὸ τὴν ἔξαλλον ταύτην
κατάπληξιν· ἡ δὲ κατάπληξις της μῶλοντοῦτο ἐξακολουθεῖ· ὁ-
ταν δὲ βλέπει τὸν Ρίμβεργ ἐνθαρρύνοντα αὐτὴν, ἀναβοᾷ·

—Τί βλέπω, Λιεβμάν; δὲν εἶναι λοιπὸν ἀληθὲς ὅτι ὑπάρ-
χεις μόνος;

—Ὄχι, Ἀμαλία μου· συγχώρησον μοὶ διὰ τὴν πλάνην, εἰς
ἣν ἐπὶ τοσοῦτον σὲ ἀφῆκα· ἡ ὑπερβολὴ τοῦ ἐρωτός μου μὲ
παρέσυρε νὰ ἐπινοήσω τὸ ψεῦδος τοῦτο. Ναί· ἡ γῆ εἶναι
μυριάκις εὐρυτέρα ἀφ' ὅ,τι σοὶ εἶπον, καὶ εἶναι κατάπλευς
ἀπειραρίθμων πλασμάτων ὁμοιοειδῶν καὶ ὁμοιοσχημῶν μου·
ἀλλ' οὐδὲν ὑπάρχει, Ἀμαλία μου, ἔχον τὴν καρδίαν τοῦ Λιεβ-
μάν, καὶ ἱκανὸν νὰ σὲ ἀγαπᾷ τοσοῦτον, ὅσον αὐτός.

—Καὶ τίς εἶναι ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, μοὶ λέγει (δακτυλοδει-
κτοῦσα τὸν Ρίμβεργ);

—Εἶναι φίλος μου, τουτέστιν ἐκεῖνος, ὃν ἀγαπῶ μετὰ τὴν
Ἀμαλίαν μου.

—Εἶναι σχεδὸν τόσο ἀξιαγάπητος, μοὶ ἀπαντᾷ, ὅσον σὺ·
ἔπειτα θλίβουσα τὴν χεῖρα μου, πλὴν δὲν εἶναι ὁ Λιεβμάν.

Φαντάσθητι, Κύριε, τὴν μοναδικότητα τῆς θέσεως ταύτης,
καὶ τὴν πηγὴν τῶν πάντη νέων ἐντυπώσεων, τῶν προελ-
θουσῶν ἐξ αὐτῆς. Τότε ἐγνωστοποίησα τῇ νεάνιδι τὰς δια-
φόρους αἰτίας, ὑφ' ὧν ὠρμήθη νὰ μεταχειρισθῶ τὸ τέχνα-
σμα τοῦτο· ἀπεκάλυφα αὐτῇ τὴν καρδίαν μου, τὴν ὑπερβάλ-
λουςαν εὐαισθησίαν της, τὴν ὑπέμετρον ἀβρότητα της, ἢ μάλ-
λον παραφορὰν ἔρωτος, προσεγγύζοντος ἀείποτε εἰς τὴν ζηλο-
τυπίαν καὶ τὴν λύσσαν αὐτῆς.

—Ἀμαλία, Ἀμαλία, τῇ ἔλεγον, βλέπεις πόσον σὲ λατρεύω·
ἀναγινώσκεις εἰς τὰ ἐνδόμυχά μου· γινώσκεις ἀρκούντως, ὅτι
εἶσαι ἡ κυρίρχος τῆς τύχης μου· ἡ ἀπόλυτος δέσποινα τῆς
ὑπάρξεώς μου· ἐὰν μὲ ἐστέρεις ἐνὸς μόνου τῶν αἰσθημάτων σου,
τῶν βλεμμάτων σου, ἤθελες μοὶ προξενήσει βρασάνους, ὡμο-
τέρας τοῦ θανάτου. Μετ' οὐ πολὺ θέλεις ἐντελῶς φωτισθῆ·
θὰ γνωρίσεις ἐκ περισσοῦ τὰς ὑποχρεώσεις σου πρὸς τὸν Θεὸν
ἐκείνον, τὸν πλάσαντα ἡμᾶς· νέον στάδιον ἀνοίγεται ἐνώπι-
όν σου· θὰ μάθῃς τὰ καθήκοντά σου, τὰς ἀρετάς σου ὅσας ὀ-
φείλεις νὰ ἐπιδεικνύῃς, καὶ ὅσας ὀφείλεις νὰ ἀποσιωπᾷς· ἐπὶ
τέλους τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου θὰ φωτίσει, ἢ θὰ καταστρέ-
ψῃ τὴν ἀπλοϊκότητά σου· ἡ μεταβολὴ αὐτὴ, σὲ ἐξορκίζω, μὴ
σὲ κίχη νὰ λησμονήσης τὸν Λιεβμάν· δὲν ἔχεις εἰσέτι ἡ ἀ-
μυδρὰν καὶ ἀτελῆ ἰδέαν τῶν θεληγῶν καὶ τῶν ἡδονῶν τοῦ
ἔρωτος, θὰ γνωρίσεις ὁμως νέον τινὰ δεσμὸν, ὃν οἱ νόμοι καὶ

ἡ θρησκεία συνδέουσι, καὶ συνάπτουσι καὶ... Ἀμαλία, διὰ τούτου ἐσόμεθα ἀμφότεροι εὐτυχέστεροι.

Τῇ ἐπιτροπῆθευσα διδασκάλου. Ἡμέρα δὲν παρήρηγετο, καθ' ἣν ἡ μαθήτρια νὰ μὴ κάμη προφανεῖς προόδους. Ἡ ψυχὴ μου διήρηγετο δι' ὄλων τῶν βαθμῶν τοῦ θαυμασμοῦ καὶ καινοφανειῶν, τοῦτο δὲ διήγειρεν ἐν τῇ ἰδικῇ της τὸν πόθον τῆς κτήσεως τῶν γνώσεων ἐκείνων, τοσούτων ἀλλοτρίων εἰς τὸν πρῶτον αὐτῆς τρόπον τοῦ ζῆν. Μία τῶν συγγενῶν μου εἶχεν ἔλθῃ ἵνα συγκατοικήσῃ μεθ' ἡμῶν· αὐτὴ ἠγάπα περιπαθῶς τὴν Ἀμαλίαν· προῖξτε εἰς τὴν ἀγωγὴν της, εἰς τὰς διασκευὰς της· τὴν ὠδήγει εἰς τὰς συναναστροφάς· ἐγὼ δὲν ἔπαυον τοῦ νὰ διαδηλῶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὴν εὐεργετικὴν ταύτην φίλην· ἐκαλεῖτο Βαρωνίς Δενοφ. Ὁ θάνατος τοῦ συζύγου της, ἐπισυμβὰς δύο ἔτη μετὰ τὸ συνοικεσίον των, τὴν ἀφῆκεν εἰς εὐπορον κατάστασιν· ἦτο περιζήτητος τόσον διὰ τὴν καλλονὴν της, ὅσον καὶ διὰ τὰ πλούτη της, ἀλλ' ἡ φιλία, ἦν δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς συνέλαβε, τὴν ἀπέτρεπε πάσης συνάψεως γάμου, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐπεθύμει ἢ νὰ ἴδῃ ἡνωμένους ἡμᾶς.

Ὁ Ρίμβεργ ἤρχετο συχνάκις πρὸς ἐπίσκεψίν μας. Συνῆπτε παρουσίᾳ μου μετὰ τῆς Ἀμαλίας μακρὰς συνδιαλέξεις· τὴν ἐνουθέτει καὶ τῇ ἐβλάπεν ὑπ' ὅψιν τρόπους συμπεριφοράς, ὅπερ ἐπηύξανε τὴν πρὸς αὐτὸν φιλίαν μου. Ἐπανελάμβανον ἀδιαλείπτως κατ' ἑμαυτὸν ἐν τῷ βᾶθει τῆς καρδίας μου· ἀπολαύω ὄντως ἀληθῆ εὐτυχίαν; τίς ποτε δὲν ἤθελε μὲ φθονῆσαι; κέκτημαι ἀξιολατρεύτου ἐρωμένης, πιστοῦ φίλου, εἶμαι αὐτοπεποιθῆτος ἐπὶ δείγμασι εὐμενείας συγγενοῦς μου, χάριν ἐμοῦ θυσιαζούσης τρόπον τινα τὴν περιουσίαν της καὶ εὐτυχίαν· ἰδοὺ ποῖα εἶναι ἡ τύχη μου! ἄχ! Λιεβμὸν... ὁ ὑμῆναιος μετ' οὐ πολὺ θὰ σὲ καταστήσει πολὺ μᾶλλον εὐδαίμονα.

Ἐνόησα πρό τινας, ὅτι ἡ Ἀμαλία ἀπέβαινε σκεπτικὴ μὲ ἔβλεπεν ἀσκαρδαμυκτὴ, καὶ τῇ ἐξέφευγον παρὰ τὴν θέλησίν της γεναγμοί· μοὶ ἔλεγεν ἐνίοτε μὲ τινα τρόπον μᾶλλον πεφυλαγμένον, ὅπερ ἀπέδιδον εἰς τὴν νέαν αὐτῆς ἀνατραφήν.

—Λιεβμὸν, μὲ ἠρωτᾶτε, ἐάν σὰς ἠγάπων, ἐάν διαπαντὸς θὰ σὰς ἀγαπῶ· ἐγὼ ἀπεναντίας σήμερον σὰς ἀποτείνω τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

Ἐγὼ τῇ ὑπολαμβάνω μετὰ περιπαθεστάτων ἐκφράσεων μεθ' ὅ-

κων, μετὰ δακρῶν· αὐτὴ δὲ ἤρκειτο νὰ ἀπαντᾷ.

—Πρέπει, Λιεβμὸν, νὰ σὰς πιστεῦσω; Εἶμαι τρόπον τινα πλάσμα σὰς, καὶ θὰ ἦσθε ἀπανθρωπότατος, ἐάν μὲ ἐπιδίδετε.

Σὰς τὸ εἶπον· ἐφανταζόμεν, ὅτι ἕνεκα τῆς ἐν τῷ κόσμῳ εἰσελευσεῶς της εἶχε λαβῆ τὴν ψυχρότητα ἐκείνην, τὴν παγόνουσαν τὰς συνομιλίας μας, καὶ τὴν ὁποίαν ἐθεώρου ὡς αὐστηρὰν σοβαρότητα, πολὺ ἀντικειμένην εἰς τὴν ἐμφυτον ζωηρότητα της. Ἡ μελαγχολία της αὐτὴ ἠύξανε ὀσημέραι· ἡ Ἀμαλία δὲν ἐμεμφιμοῖρει πλέον, ἀλλὰ νέφος δακρῶν ἐπυκνοῦτο συνεχῶς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ περιέπεσεν εἰς κατηρῆσιν· τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίου ταύτης τροπῆς ἀπέδιδον εἰς τὴν ἀντιπροσέγγιστον τοῦ γάμου μας· ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀνεψύοντο προσκόμματα, τὰ ὅποια ἦτο ἀδύνατον νὰ προῖδῃ· ἡ οἰκογένειά μου ἰδίως ἀνιέταττε μυρίας δυσχεραίας. Ὁ Ρίμβεργ ἀνέλαβε τὴν εὐθύνην νὰ ἄρῃ αὐτὰς ἐκ τοῦ μέσου, αὐταὶ δὲ ἀπέβαινον ἐπιπλέον ἀνυπέρβλητοι. Ἡ συγγενὴς μου ἠγωνίζετο νὰ μὲ παρηγορήσῃ, καὶ ἐδιπλασίαζε τὰς ὑπὲρ ἡμῶν προσπαθείας της. Τέλος, Κύριε, ἐνταῦθα ἀνοίγεται ὁ τάφος μου, ἔστις μετ' ὀλίγον θέλει μὲ καταβροχθίσαι. Καθ' ἣν στιγμὴν ἔβλεπον προσεγγίζουσαν τὴν ἑνωσίαν μας, καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλον νὰ ριφθῶ εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς Ἀμαλίας, νὰ θλίψω ἐπὶ τῆς καρδίας μου τὸ ὅτι ἐλάτρευον, καθ' ἣν στιγμὴν δὲν ἠδύναμην νὰ ἀνθέξω οὔτε εἰς τὴν ἰδέαν τῆς περιμενουσῆς με εὐτυχίης, ἡ Ἀμαλία, Κύριε, ἡ Ἀμαλία... μοὶ γίνεταί ἀνάσπαστος... ἄφαντος, τὴν χάνω. Ὅπόσον φρικαλέα ἡ θέσις μου! Δὲν δύνασθε νὰ ἀντιληφθῆτε ὅχι, δὲν δύνασθε. Ἐγὼ νὰ γενηθῶ τῆς Ἀμαλίας! νὰ στερηθῶ αὐτῆς ἐπὶ μίαν μόνον στιγμὴν! ἡ ἡμέρα οἴχεται, ἐπέρχεται τὸ ἑσπέρας, δὲν τὴν ἐπανευρίσκω! Ὁ Ρίμβεργ, τὸ ἔκτρομα ἐκεῖνο τῆς κακίας, παρουσιάζεται ἐνώπιόν μου.

—Φίλε μου, ἀποθνήσκω, ἐκπνέω μετὰ τῶν μυρίων θασάνων· πᾶν ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ ἠγάπων μοὶ ἀφηρηπάσθη! ποῦ εἶναι ἡ Ἀμαλία; ποῦ εἶναι τὴν; ποῦ εἶναι τὴν;

Ὁ ἐπίβουλος ὑποκρίνεται θαυμασμόν· καταπλήσσειται καὶ ὑπόσχεται νὰ ἐνώσῃ τὰς ἐρῦνας του μετὰ τῶν ἰδικῶν μου.

(Ἔπειτα συνέχεια)

ΟΙ ΔΥΩ ΑΓΡΙΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΑΙΟΝ ΥΠΟ ΑΒΒΑ ΣΑΙΜΠΙΕΡΡΟΥ.

Io vo gridando Pace Pace Pace.
ΠΕΤΡΑΡΧΗΣ.

Μεταξὺ τῶν ἀπειραρίθμων νήσων τοῦ ἀχανοῦς ποταμοῦ Μισσιτήπη, κείνται δύο ἐν αὐτῷ μετρίας ἐκτάσεως, καὶ ἀπραχλῆτου εὐφορίας· τὰ σπαρτὰ ἀναβλαστάνουν αὐτοφυῶς καὶ πλουσιοπαρόχως, τὰ δένδρα βρίθουν στροβίλων καὶ καρῶν, οἱ θάμνοι ὑπερβρῦουν κοκκυμήλων. Δελεαζόμεναι ἀπὸ τὴν εὐκαρτίαν ταύτην, συρρέουν αὐτόσε ἄλκαϊ καὶ ἔλαφοι, χορηγοῦσαι δαψιλῆ ἄγραν εἰς τὸν κυνηγόν· οἱ δὲ ὄρμοι, ὑφ' ὧν διακόπτεται πολλαχού ἡ παραλίχ, πλήθουν σμήνους λευκῶν ἰχθύων, οἵτινες ἀκόπως δύνανται ν' ἀλιευθοῦν.

Οὐχ ἦττον αἱ δύο νῆσοι δύο μόνον εἶχον κατοίκους· τὸν Μάχην ἢ νῆσος Πρασίνη, τὸν Βάρκον ἢ νῆσος Στρογγύλη· ὡς καλοὶ γείτονες ἐπισκέπτοντο συνεχῶς ἀλλήλους, καὶ διηγόν ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμοιοῖα. Ὁ Μάχης ἠύδοκίμει μᾶλλον εἰς τὸ κυνήγιον, ὁ Βάρκος ἠύστόχει πλέον εἰς τὴν ἀλίειαν, οὕτως ὥστε ἀντήλασσον τὰς ἄγρας τῶν, καὶ ὠφελοῦντο ἀμοιβαίως. Τοῦ λοιποῦ ὅμοιοι εἰς τὰς ἐρέξεις, ἴσοι εἰς τὰ πλοῦτη, ἀπέζων διὰ τῶν προϊόντων τῶν νήσων τῶν, κατώκουν χειροποίητόν τινα καλύβην ἐκ φύλλων καὶ πάλων, ἐνεδύοντο μὲ τὰς δορὰς τῶν φονευθεῖσῶν ἀλκῶν, οὐδὲ δι' ἄλλο στολιδίον ἐσεμνύοντο, ἢ, διὰ τὰ ἀτέεια πετὰ καὶ τοὺς ἀπέξηραμμένους καρπούς τῶν δενδρυλλίων τῶν.

Πλὴν μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ Βάρκος, ἐκκοιλίζων ἰχθύν τινα, εὗρηκεν ἐντὸς αὐτοῦ διάχρυσόν τι ἡμικύκλιον, κεκοσμημένον διὰ ποικιλοχρῶν λιθαρίων. Σὺ ἤθελες πάραυτα ἀναγνωρίσει ἐν τῶν κομψῶν ἐκείνων ξανίων (zazzere), δι' ὧν αἱ ἰσπανίδες συνέχουν καὶ ἀγλαίζουσι τὴν κόμην τῶν, ἀλλ' ὁ Βάρκος ὅστις οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ τοιαῦτα, ἀνεσκήρτησεν ἀπὸ χαρᾶν, κ' ἐπειράθη νὰ ἀρμόσῃ τὸ κόσμημα ἐκεῖνο ὡς περιδέρασιον, ὡς διάδημα, ὡς ἐπίβρινον εἶτ' ἐνώτιον· μὴ εὕρισκων δ' αὐτὸ εἰς ἄλλο καταλληλότερον, τὸ ἐξήρτησεν ἀκριβῶς ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ ὠτίου, οὕτως ὥστε κατέφθανεν ἄχρι τοῦ ὤμου του, εὐδιάκριτον μακρόθεν.

Πρώτη φροντίς τοῦ Βάρκου ὑπῆρξε τὸ νὰ σπεύσῃ πρὸς τὸν

Μάχην, καὶ νὰ τὸν διηγηθῇ τὸ εὐτυχές συνάντημα. Ὁ Μάχης ἔμεινεν ἀναυδὸς ἀπὸ τὸ θάμβος ἐνώπιον τοῦ ἐλλοβίου, οὐδέποτε ἰδὼν, οὐδέποτε ἰδεασθεὶς ἐλλόβιον τόσῳ λαμπρῶν, παρέχον εἰς τὸν Βάρκον μορφήν Θεοῦ.

Πλὴν ἀπὸ τὸν θαυμασμὸν μέχρι τοῦ φθόνου δὲν μεσολάβει εἰμὴ ἐν βῆμα· καὶ ὁ Μάχης μετέστη ἀπὸ ἐκεῖνον εἰς τοῦτον κατ' ἀρχὰς ἀνεπαισθήτως, ἔπειτα ὅμως ἐκ προθέσεως καὶ προμελέτης.—Ὡ διατὶ ὁ γείτων μου νὰ εὕρῃ τὸ κειμήλιον ἐκεῖνο καὶ νὰ μὴ τὸ εὕρῳ ἐγώ; Εἶνε ἄραγε αὐτὸς εὐειδέης, ῥος, ἰσχυρότερος, ἀνδρειότερος; Οἱ ἰχθύς ἀνήκουν εἰς ἐμὲ ὡς καὶ εἰς αὐτόν. Καὶ τὸ κάτω κάτω ποῦ συνέλαβε τὸ ἰχθύν τὸν ἐμπεριέχοντα τὸ ἐνώτιον; Ὑπὸ τὴν Πρασίνην νῆσον ἄρα ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας μου.

Τὰς σκέψεις ταύτας, ἃς ἐμπρώτοις διενόηθη καθ' ἑαυτὸν, δὲν ἤργησε νὰ τὰς ἐκθέσῃ καὶ εἰς τὸ φανερόν μεγαλοφώνως· ὁ δὲ Βάρκος ἀπήντησε μεθ' ὑπεροψίας, ἐμπνευμένης αὐτῷ ἀπὸ τὸ πρόσφατον εὐτύχημα.—Ὁ ἰχθύς ἠγρεύθη ἐν μέσῳ τοῦ ποταμοῦ· τὸ χρυσοῦν ἡμικύκλιον εἶνε αὐτοδικαίως ἰδικόν μου· τυχοῦσας περιστάσεως θὰ γνωρίσω νὰ τὸ ὑπερασπισθῶ. Καὶ ἀπεχωρίσθησαν ἠγανακτημένοι καὶ παρωργισμένοι. Ὁ Μάχης, μείνας μόνος, δὲν βλέπει, δὲν φαντάζεται ἄλλο ἢ τὸ κάθερμα τοῦ γείτονός του. Τὸ εὐτύχημά του τὸν διεγείρει ζηλοφθονίαν ἢ ἰταμότης του τὸν κινεῖ τὴν χολήν· ἀναπολεῖ ὄλους τοὺς σφετερισμοὺς ὅσους κατ' ὀλίγον ὀλίγον τὸν εἶχεν ἐπιτρέψει, καὶ ἀποφασίζει νὰ τοὺς περιστείλῃ· καὶ τὴν ἐπιούσαν ἢ εὐκαιρίαν παρουσιάσθη.

Ὁ Βάρκος βλέπων βούβαλόν τινα διαπλέοντα τὸν ποταμόν, τὸν κατεδίωξε διὰ τοῦ μονοξύλου του, τὸν προέφθασεν ἐπὶ τινος ἀλιπέδου τῆς νήσου Πρασίνης καὶ τὸν ἐφόνευσεν. Ὁ Μάχης ἔσπευσε δρομαίως καὶ ὄλος παράφορος, διαμαρτυρούμενος ὅτι τὸ κτήνος ἀνῆκεν εἰς αὐτόν· ναι ὄχι, ἀπὸ τὰς ἐριδας καταντῶμεν εἰς τὰς ὕβρεις, ἀπὸ τὰς ὕβρεις εἰς τὰ γρονθοκοπήματα· ὁ Βάρκος πληγωθεὶς κατέφυγεν εἰς τὸ ἀκάτιόν του, δάκνων τὸν δάκτυλον, καὶ ὁμνύων ἐκδίκησιν. Καὶ ὁ Μάχης φοβηθεὶς ἔκρινεν ὅτι ὤφειλε νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του· καὶ εἰδὼς πόσον ἀνδρείος καὶ προφυλακτικὸς ἦτον ὁ γείτων του ἀπεφάσισε νὰ τὸν προλάβῃ. Ἐν βαθείᾳ λοιπὸν νυκτὶ ἐπιβαίνει ἡσυχά ἡσυχά τοῦ πλοκίριου του, προσορμίζει εἰς τὴν νῆσον

Στρογγύλην, καὶ μὲ τὸν πέλεκυν ἀναγείρας φθάνει πρὸ τῆς καλύβης τοῦ Βάρκου, εἰσορᾷ... ἀλλ' ὃ τοῦ θύματος! οὐδένα ἐναυρίσκει· ἐπομένως δὲν ἠδυνάθη νὰ κατορθώσῃ ἄλλο παρὰ νὰ μεταδώσῃ πῦρ εἰς τὴν καλύβην, καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ παρρησίαν εἰς τὰ ἴδια.

Ἄλλ' ἐνῶ προσήγγιζεν, ἰδοὺ στροφάλις καπνοῦ ἀνυψοῦται ἀπὸ τὸ μέσον τῶν δένδρων τῶν στεγαζόντων τὴν κατοικίαν τοῦ ἑσπευσεν ἀνήσυχος· ἡ καλύβη του εἶχε πυρποληθῆ ὑπὸ τοῦ Βάρκου. Οἱ δύο ἀντίζηλοι συννητήθησαν εἰς τὸ αὐτὸ σχέδιον τῆς ἐκδικήσεως, καὶ ἀπρίντι μὲ ἀπέμειναν ἄστεγοι. Τοῦτο δὲν ὑπῆρξεν εἰρήνῃ τὸ προοίμιον τοῦ διακηρυχθέντος πολέμου. Ἐκτοτε ὁ Μάχης καὶ ὁ Βάρκος παρητήθησαν τῆς προτέρας εἰρήνης καὶ ἀφθονίας. Κεκοιμημένοι εἰς τοὺς δρυμοὺς, προσέχοντες μόνον πῶς νὰ στήνουν παγίδας εἴτε πῶς νὰ τὰς ἐκφεύγουν, δὲν ἀπεκότων νὰ ἐξέλθουν τῶν κρυπτῶν των, ὅπως προμηθευθοῦν τὰ πρὸς τροφήν· δὲν ἐτόλμων νὰ κλείσουν βλέφαρον, τὸ δὲ ἔχθος τῶν ἀνερέριπτον ἔτι μᾶλλον αἱ ζῆμια, ἅς ἐκάτερος αὐτῶν ἐπέφερεν εἰς τὸν ἄλλον. Πολλὰ πληγαὶ, τὰς ὁποίας ἔλαβον εἰς τὰς ἀλλήλων συμπλοκάς, τοὺς κατέστησαν ἀδιαλλάκτους. Ἡ ζηλοτυπία τοῦ Μάχης ἤξανε ἅμα τῇ ὀργῇ του· ὁσάκις ἀντίκρυζε μακρόθεν τὸν Βάρκον μὲ τὸ ἀκτινοβόλον κρεμασθῆρόν του, κατερέριπτετο ἀπὸ ὀργῆν, καὶ τὸν ἐφαίνετο ὡς πρόκλησις ἐξκοντιζομένη κατὰ τοῦ θάρρους του. Ἀϋπνίαί, πείνα πρὸ πολλῶν μηνῶν ὑφισταμένη, ἔλκη καὶ τραύματα, τί ἐψήφα ὅλα ταῦτα ὁ Βάρκος, ἀφοῦ κατεῖχε τὸ ἐνώτιόν του; ἀφοῦ ἐδύνατο νὰ τὸ ἀντιπροβάλλῃ ἐνδόξως εἰς τὸν ἄκοσμον ἔχθρον, τοῦ ὁποίου οἱ ἀγῶνες εἶχον ἀείποτε ἀποβῆ ἀνώφελοι; Καὶ ὁ Μάχης πάλιν ὁπόταν ἀνελογίζετο τὸ στολίδιον ἐκεῖνο, καθῆκον μέχρι τοῦ ὤμου τοῦ ἀλιέως, ἐφρούαττεν, ἐμαίνετο, μὴ σθένων δ' ἐπὶ πλέον ν' ἀνέχηται τοῦτο, ἐβουλεύθη νὰ φέρῃ εἰς τὸ τέλος τὸ πρᾶγμα. Δράττει λοιπὸν τὸν πέλεκυν καὶ τὴν μάχαιρον, διαβαίνει κολυμβητὴ τὸν μεταξὺ τῶν δύο νήσων πορθύσαν, (τὰ πλοίαρα ἀμφοτέρων ἀποπολλοῦ ἤδη εἶχον καταρρέουσαι)· ἀτρέμα ἀτρέμα φθάνει εἰς τὸν Βάρκου, καὶ ἐπιπίπτει ἐξ ἀπροόπτου κατ' αὐτοῦ, ἀναπέμπων ὠρυγὴν λύσεως. Πλὴν ὁ ἐνώτιοῦχος ἀνὴρ διέφυγε τὴν καιρίαν πληγὴν, ἔδραζε τὰ ὄπλα του, καὶ εἰς τὴν λύσαν ἐκαίνην ἀντάταξεν ἀπεγνωσμένην ἄμυναν.

Τάχιστα ἀμφοτέροι κατετραυματίσθησαν· ὁ Μάχης ἠσθάνθη τὸν πέλεκυν τοῦ ἀντιπάλου τοῦ πολλὰκις καταφερόμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἀλλὰ τυφλώτων ὑπὸ τοῦ θυμοῦ, παρ' οὐδὲν ἐλογίσθη τοῦτο, ἐξέκλουθῶν νὰ ἐντείνῃ πληγὰς, οὐχὶ δὲ καὶ ν' ἀποκρούῃ, ἕως οὗ ἐξήπλωσε ἄπνου πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ τὸν Βάρκου· καὶ ἐβρίβη μὲν νικητοῦ κρημνῆς, ἐπ' αὐτοῦ, ἀνταποκριθέντος διὰ τοῦ βόγγου τῆς ψυχορραγίας.

Τότε ἡ ἀγαλλίασις, ἡ ἔπαρσις τοῦ Μάχης ἐκορυφώθησαν· καὶ ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸ πτώμα τὸ πολυπόθητον ἐνώτιον.—Ἐπὶ τέλους εἶναι ἰδικόν μου! ἀνεφώνησε· τόσα δεινοπαθήματα, τόσαι προσδοκίαι, τόσαι μάχαι, τόσοι πόλεμοι, ἰδοὺ τὰ τελοσπάντων βραβευθέντα! ἰδοὺ τὸ τρόπαιον, ὅπερ διαπαντὸς θέλει μαρτυρῆ τὴν νίκην μου!

Ἀτενίσας αὐτὸ μὲ μειδιάμα ἀγρίας χαρᾶς, ὁ Μάχης ἀναφέρει τὴν αἱματόφυρτον κόμην του ὅπως προσαρμύσῃ τὸ χρυσοῦν ἡμικύκλιον· ἀλλ' αἶφνης αἱ χεῖρες, ἅς εἶχεν ἀνεγείρει, μένουσιν μετέωροι, ἐκβάλλει ἐν περιλυπον ἄχ, αἱ πληγαὶ τοῦ Βάρκου εἶχον ἀποκόψει τὰ δύο ὄτα τοῦ νικητοῦ· τὸ κόσμημα, τὸ ἐπὶ τοσοῦτον διαφιλονεικθὲν, εἰς οὐδὲν ἠδύνατο πλέον νὰ χρησιμεύσῃ!

Ὁ Μάχης ἤρε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀπελπις περιέβλεψε κύκλω. Δὲν εἶδεν ἄλλο παρὰ τὰς χερσωθείσας νήσους, τὰ ἐρείπιζ τῶν δύο καλυθῶν, λείψανόν τι τῶν πλοιαρίων, καὶ τὸν νεκρὸν ἐκεῖνου, ὅστις ποτὲ ὑπῆρξε φίλος του. Δ. Σ. Α.

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ.

Ἡ Κόρη τοῦ Λυκαβηττοῦ, π' ἀνέγνωσα μ' ἐφάνη
Ποιητικὸν ὀλόχρυσον ἄν καὶ μικρὸν στεγάνει!
Εἶναι τῶντι ποίημα ποῦ φέρει πολλὰ ἄνηθ
'Ποῦ μόλις τὰ εὐφράνθηκα καὶ ἡ ψυχὴ μου εὐφράνθη.
ἔχει πολλὰς γλυκύτητας, κ' εἰς ἀφελές τι ὕφος
Τρέχει ὡς φλοῖσθος ῥύακος! δὲν σταματᾷ ὡς γρίφος
Οὔτε ποῦ εἶν' ὀρυμνηκὸς ὡς χεῖμαρρος ὀγκώδης
Ὅστις κτυπᾷ ἐδῶ—ἐκεῖ καὶ χύνεται βουβώδης
Ἐἰς τὴν εὐρείαν θάλασσαν, ὅτ' ἀσπλάγια ποῦ βρίσκει
Καὶ ὅπου μόλις φαίνονται ἄχαρεις τόσοι ἴσκιλοι...

55 80
77 20
—————
132 00

Ὁ Ποιητής, ποῦ τῷ γραφε, αἰσθάνεται τὴν φύσιν,
 ἥτις ἐπροίκισεν αὐτὸν μὲ θελεκτικὴν τὴν κλίσιν.
 Εἰς τὴν ἀρχὴν μοὶ φαίνεται ὥρατο περιβόλι
 Γεμάτ' ἀνθούς καὶ εὐωδίεσ' ποῦ δὲν τὸ βλέπουν ὄλοι.
 ἔχει στολίδι' ἀρμονικὰ, κομψότατα λουλούδια
 Κι' ἐκεῖ ἀνάλω λυπηρὰ τῆς Κόρης τὰ τραγούδια!
 ὦ! βλέπω καὶ τὸ μνήμά της κί ἐκεῖνο τὸ λουλούδι!...
 Τὸ ρίπτει ναί! ὁ Ἄγγελος εἰς τὸ στεγρὸ τραγούδι
 Ὅποτε καὶ τὰ δάκρυα τοῦ οὐρανοῦ τὸ βρέχουν
 Μᾶς ταῖς ἰδέαις τοῦ Θεοῦ π' ἀγκαλιασμέναις τρέχουν
 Καὶ ἀπαντοῦν τὸν Ποιητὴν ἐντὸς τῆς ἐρημίας,
 'Εγγὺς πηγῶν ἐμπνεύσεως ἀγνῆς καὶ ἐρασμίας!
 'Εκεί-ἐκεῖ τοῦ Παρνασοῦ τοὺς πρόποδας μ' ἐφάνη
 Πῶς εἶδα τοῦτο τὸ μικρὸν, πλὴν εὐμορφο στεφάνι!

Κεφαλληνία, τῆ 28 Νοεμβρίου 1864

Ἐπαμινώνδας Γ. Ἄννινος

Δύσεις τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ γράφων.
 Α'. ΑΗΡ—ΗΡΑ—ΗΡ (ἔαρ) ὑπὸ Σπυριδῶνος Μαυροκεφάλου
 Β'. ΠΟΙΗΤΗ ὑπὸ Ἐπαμινώνδα Γ. Ἄννινου.
 Γ'. ΦΡΗΝ—ΠΥΡΗΝ ὑπὸ Φραγκίσκου Γγούσκου.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἶμαι ἐν τί, ποῦ κατοικῶ
 Μέσα 'στὰ 'σωθικά σου'
 Ἄν δ' εὐζωῆς, παρακαλεῖς
 Ν' εὐρίσκωμαι σιμά σου.
 Ἄφες με ἄνευ κεφαλῆς,
 Κι' ἄν ἐραστής ἐγένου,

Σκέψου πῶς διελέγες
 μετὰ τινος παρθένου,
 Νὰ μὲ νοήσης πάραυτα'
 Κι' ἄν τότε δὲν μὲ εὕρης,
 Κανόνας τοὺς ἐρωτικούς
 Οὐκ οἶδας, οὐτ' ἤξεύρεις.

Ὅστις πρῶτος, πρὶν τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ε'. Φυλλαδίου, προσενέγκῃ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος, λαμβάνει αὐτὸ δωρεάν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Αἱ διὰ τῶν Ἑλληνικῶν τὴν 21 ἱσταμένου κοιθεῖσκαί εἰδήσεις τῆς πρωτεύουσας εἶναι μικροῦ λόγου ἀξίαι. Τὰ δὲ διαιθεθέντα περὶ παραιτήσεως τοῦ Ἰπουργεῖου Κανάρη οὐδὲν ἔχονται ἀληθείας.

— Ὁ Διορισμὸς τοῦ Κ. Καλλέργη ὡς Σταυλάρχου, καθ' οὔ, ὡς λέγεται, ἠναντιώθη τὸ Ἰπουργεῖον, κατ' ἄλλους μὲν ἀνεκλήθη καὶ κατ' ἄλλους οὐκ, ἀλλ' οἷτι τῷ ἐπιλεχθέντι μόνον τὰ ἀναβάλλη τὴν εἰς Ἀθήνας μετάθεσιν του. Οὐδὲν Θετικόν.

— Τὰς 19 ἱσταμένου ἔλαβε χώραν ἡ παράστασις τοῦ μελοδράματος «Ὁ Μάρκος Βότζαρις» μελοποιηθέντος ὑπὸ τοῦ συμπατριώτου ἡμῶν μουσικοδιδασκάλου Κ. Π. Καρβέρ. Αἱ χειροκροτήσεις ὑπῆρξαν ζωηρόταται καὶ παρατεταμέναι, αἱ ἀνωδέσμαι καὶ τὰ ζαχαρωτὰ εὐροχρῶν πίπτοντα ἐπληθύνθησαν τὴν σκηνήν, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μουσικοδιδασκάλου ἐπροσέφερε μεταξὺ ἐνθουσιωδῶν ζητωκραυγῶν. Συγχαίρομεθα ἀπὸ καρδίας τὸν Κυρ. Π. Καρβέρ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του ταύτην.

(Ἐπετα: Παράρτημα.)

24 Nov 1864
...
...